

Μεσημεριάτικα

Ἄκουω τὶς κουβέντες τοῦ γιοῦ μου μὲ δυὸ γειτονοπούλες:

—«Ὅταν μεγαλώσω θὰ σὲ παντρευτῶ».

—«Ὅχι, ἐγὼ δὲν σὲ θέλω, προτιμῶ τὴν Λουίζα».

—«Εἶναι ποὺ δὲν ξέρεις, ὅταν ἀφήσω τὰ μαλιά μου κάτω εἶναι πολὺ ὁμορφα. Εἶναι μακριὰ ὡς τοὺς ὠμούς μου. Αὔριο θὰ τ' ἀφήσω, νὰ δῆς...».

Δὲν ξέρω ἂν στὸ τέλος πείσθηκε ὁ Ρωμαῖος. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι πῶς ὁ Ρωμαῖος εἶναι 5 χρονῶν κι' ἄλλο τόσο οἱ δυὸ ἐπίδοξες Ἰουλιέτες του. Ἡ σκέψη ἔρχεται ἀστραπιαία: «Στὸν καιρὸ μας... Στὸν καιρὸ μας ὁ 20χρονος Ρωμαῖος ἀπάγγελλε ποιήματα γιὰ τὸ φεγγάρι κι' ἡ Ἰουλιέτα δάκρυζε. Στὸν «καιρὸ μας» παίζαμε βῶλους ἢ πάνινες κούκλες ὡς τὰ 12 χρόνια κι' ὕστερα ἀρχίζαμε νὰ κοιτοῦμε ἀπὸ τὶς γρίλιες τὸν «νεαρὸ» ποὺ περνοῦσε δειλὰ μὲ τὸ ποδήλατο ἀπὸ τὸ στενὸ μας.

Στὸν «καιρὸ μας» πανηγυρίζαμε μὲ μιὰ καραμελίτσα τυλιγμένη σὲ κόκκινο χαρτὶ καὶ μετρούσαμε $2+2=4$.

Σήμερα ὁ γιός μου ξέρει πῶς ἡ ἔννοια «φεγγάρι» εἶναι συνδεδεμένη μὲ «διαστημόπλοια», μὲ «ἀστροναῦτες», μὲ «βαρύτητες» καὶ μὲ «διάστημα». Ξέρει πῶς τὰ μαγαζιά εἶναι γεμάτα ἠλεκτρονικὰ παιγνίδια καὶ νόστιμες σοκολάτες καὶ πῶς ἓνα «σύνολο» ἀποτελεῖται ἀπὸ «ἴσα» ἢ «ἄνισα» μέρη.

«Στὸν καιρὸ μας!» Ἀλήθεια πόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπὸ τότε; Ἡ μήπως ἦταν ἀκριβῶς πρὶν λίγο, μόλις ἤπιαμε τὸν προηγούμενο καφέ μας;

Στὸν καιρὸ μας! Ἐχουν ἢ δὲν ἔχουν δίκιο οἱ νέοι μὲ τὰ ψυχεδελικὰ ὄνειρα νὰ ἐπιτίθενται ἐνάντια στὸ «χάσμα» ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τοὺς γονιούς τους; Ἐχει ἢ δὲν ἔχει δίκιο ἀπὸ τὴν ἄλλη κι' ἡ γριούλα, ἡ στριμωγμένη ἀνάμεσα σὲ μιὰ συσκευή τηλεόρασης καὶ σ' ἓνα ἠλεκτρονικὸ γραμμόφωνο νὰ νοσταλγεῖ «τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια» ποὺ ἔτσι ἀπλὰ οἱ κότες γεννοῦσαν τ' αὐγά τους στὶς αὐλές καὶ ποὺ τὸ τόσο ρομαντικὸ λυχνάρι φώτιζε τὶς χωρὶς μεγάλα σχέδια νύχτες τους;

Ἀναρωτιέμαι μόνο ὅταν ὁ γιός μου κι' οἱ φίλες του θ' ἀναπολοῦν «τὸν δικό τους παλιὸ καιρὸ» πόσο πιὸ τεράστιο θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ χάσμα μὲ τὰ παιδιὰ τους καὶ μὲ πιάνει ρίγος.

ΓΛΑΥΚΗ